

Jasenovačko omalovažavanje Vukovara

Ako se žele sprječiti novi vukovari kako u stvarnome, tako i u prenesenome značenju, više je nego nužno da se što prije počne rješavati problem masovne prijevare jasenovačkoga popisa koji ne samo da je širio laži i stvarao zlu krv već to čini i dalje, i samim time predstavlja značajni i opasni problem

Pišu: NIKOLA BANIĆ i
M. KOIĆ

Na 16. obljetnicu pada jučnjaka grada Vukovara u ruke srpskih i jugoslavenskih agresora, 18. studenog 2007. godine, u Zagrebu je umrla Nada Sonnenschein rođena po ocu Oskaru i majci Josipi u Požegi 1923. godine. Međutim, mrežni jasenovački popis Javne ustanove Spomen-područje Jasenovac (JUSP), prema podatcima komunističkoga popisa iz 1964. godine, podudarnima s istraživanjima iz projekta Dotrščina iz prve polovice 80-ih u zadnjem desetljeću prije propasti komunističkoga režima, i „potvrđenim“ istraživanjima Melite Švob, objavljenima u nezavisnoj Hrvatskoj 2004. godine u knjizi o Židovima izdanoj u suradnji s Istraživačkim i dokumentacijskim centrom „Cendo“, navodi kako je Nada Sonnenschein s potpuno istim osobnim podatcima ubijena 1941. godine od ustaša u Jasenovcu, a jedina je dvojba u podatcima radi li se o Židovki ili Hrvatici. I što sad? To vjerojatno nije slučajna pogreška, već jedna od mnogih jasenovačkih laži jer slučaj-

ne se pogreške ispravljaju, a u lažima se ustraje. Osim podudaranja datuma pada Vukovara i pravoga datuma smrti Nade Sonnenschein, postoje i druge veze između Jasenovca i Vukovara i to propagandne. Mit o hrvatskoj genocidnosti za vrijeme komunističkoga režima propale Jugoslavije bio je temeljen na preuvečavanju ustaških, a preneseno hrvatskih zločina, što je posebice vidljivo na mitu o 700.000 ubijenih Srba samo u Jasenovcu. Taj mit je, kao što je svjedočila Ljerka Perešin, supruga hrvatskoga ratnoga pilota Rudolfa Perešina, korišten u propagandne svrhe i prilikom agresije na Hrvatsku 1991. godine. Naime, 1991. godine u vojarni „27. jul“, gdje je Ljerka Perešin bila zaposlena svi su zaposlenici pozvani na stručno usavršavanje koje se svelo na prikazivanje dvosatnoga filma o Jasenovcu pri čemu su, prema njezinu svjedočenju, neki gledatelji počeli psovati Hrvate i ustaše. Ako je Ljerka Perišin kao Hrvatica i Zubna asistentica bila izložena ovakvoj propagandi, može se zamisliti što se sve dodatno događalo u strogo vojnim krugovima te da je ovakva propaganda itekako davala iskrivljenu motivaciju agresorima prilikom napada na Hrvatsku, između ostalog i na Vukovar. Jedan zanimljiv primjer ovdje je slučaj Siniše Jovanova koji je 1991. godine sudjelovao u napadu na Hrvatsku, ali tenk u kojem je bio uništen je 26. rujna 1991. godine nakon čega se on nekoliko dana skrivaо. Prema vlastitim riječima, „njegovi“ su prije dolaska u

propale Jugoslavije bio je temeljen na preuvečavanju ustaških, a preneseno hrvatskih zločina, što je posebice vidljivo na mitu o 700.000 ubijenih Srba samo u Jasenovcu. Taj mit je, kao što je svjedočila Ljerka Perešin, supruga hrvatskoga ratnoga pilota Rudolfa Perešina, korišten u propagandne svrhe i prilikom agresije na Hrvatsku 1991. godine. Naime, 1991. godine u vojarni „27. jul“, gdje je Ljerka Perešin bila zaposlena svi su zaposlenici pozvani na stručno usavršavanje koje se svelo na prikazivanje dvosatnoga filma o Jasenovcu pri čemu su, prema njezinu svjedočenju, neki gledatelji počeli psovati Hrvate i ustaše. Ako je Ljerka Perišin kao Hrvatica i Zubna asistentica bila izložena ovakvoj propagandi, može se zamisliti što se sve dodatno događalo u strogo vojnim krugovima te da je ovakva propaganda itekako davala iskrivljenu motivaciju agresorima prilikom napada na Hrvatsku, između ostalog i na Vukovar. Jedan zanimljiv primjer ovdje je slučaj Siniše Jovanova koji je 1991. godine sudjelovao u napadu na Hrvatsku, ali tenk u kojem je bio uništen je 26. rujna 1991. godine nakon čega se on nekoliko dana skrivaо. Prema vlastitim riječima, „njegovi“ su prije dolaska u

Vukovar pričali kako ustaše kolju dječu, kako presijecaju kablove s bandera i prže strujom po tenkovima, zatim da je bolje ubiti se nego pasti živ u ruke ustašama, ali je nakon vlastite predaje zapazio da nema ustaša i da su svi hrvatski vojnici zapravo obični ljudi te im se naposljetku i priključio. Tko zna – da je sve ovo znao prije nego što je s drugima naoružan krenuo prema Vukovaru, možda i ne bi pošao iz Srbije.

Srbija se i danas koristi jasenovačkim mitom u propagandne svrhe. Krajem 2015. godine službeno glasilo srpskog Ministarstva obrane objavilo je niz članaka u kojima se također koristi broj od 700.000 ubijenih u Jasenovcu, a neslužbeni „korisni idioti“ dvostruko uvećavaju taj lažni broj žrtava. Čemu bi takve laži i današ mogle služiti osim lažnoj i zlonamjernoj protuhrvatskoj propagandi? Ono što je možda još opasnije je to da i hrvatske ustanove svjesno ili nesvesno, oportunistički ili nesmotreno pomažu u takvoj protuhrvatskoj propagandi. Primjerice, Ministarstvo kulture bespogovorno financira rad JUSP-a, iako je više nego očito da oni nepravilnosti i laži u mrežnom jasenovačkom popisu ne žele ispravljati, već postoji stalna tendencija uvećavanja popisa nekritičkim uvrštanjem podataka iz neupoznanih i zlonamjernih izvora. To u Hrvatskoj i nije toliko neuobičajeno ako se uzme u obzir općepoznata stvar da su hrvatske ustanove financirale i protuhrvatske filmove. Čak je moguće da zbog tih i sličnih radnji u Srbiji još uvijek misle da su srpske akcije u Vukovaru bile opravdane i da bi ih možda trebalo i ponoviti jer je ondje srpska manjina koja je ugrožena od ustaša. Nadalje, moglo bi se reći da podržavanjem jasenovačkih mitomanskih laži JUSP te neposredno preko njega i Ministarstvo kulture na neki način omalovažavaju sve strahote koje su se dogodile u Vukovaru i u ostatku Hrvatske, što je i samo po sebi strašno. Jedna od stvari koja se može napraviti je opet iznova pokazivati kao i do sada na tisućama primjera i ponavljati kako je mrežni jasenovački popis u trenutačnom obliku masovna prijevara koja održava stare komunističke i srpske laži koje su štetile i još uvijek štete Hrvatskoj.

Na temelju novih pouzdanih podataka koji se stalno prikupljaju i uz zahval-

ost svima koji su pri tome pomogli, osim Nade Sonnenschein, moguće je navesti i neke dodatne dosad neobjavljene slučajeve lažnih jasenovačkih žrtava iz raznih hrvatskih krajeva navedenih u mrežnom jasenovačkom popisu. **Jošip Mikulek** rođen po ocu Vidu i majci Franciski u Štrigovi 1902. godine nije ubijen od ustaša u Jasenovcu 1944. godine kako su zaključili istraživači projekta Dotrščina, već je umro u Zagrebu 1944. godine. **Niko Vrančić** rođen po ocu Mili i majci Marti u Vrlici 1925. godine, nije ubijen od ustaša u Jasenovcu 1945. godine, već je umro 1946. godine. **Antun Kožar** rođen po ocu Ivanu i majci Rozi u Đurđevcu 1909. godine nije ubijen od ustaša u Staroj Gradiški u Ćelijama smrti 7. kolovoza 1942. godine, kako su utvrdili istraživači s projekta Dotrščina, već je umro u Zagrebu 1947. godine. **Ivo Bronzović** rođen po ocu Fabijanu i majci Mariji u Selcima 1924. godine nije ubijen od ustaša u Staroj Gradiški 1944. godine, već je umro u Mostaru 1943. godine. **Antun Hajdarović** rođen po ocu Đuri i majci Mariji u Gardinovcu 1920. godine nije ubijen od ustaša u Jasenovcu 1945. godine, a to je još jedan od nalaza istraživača s projekta Dotrščina, već je umro u logoru u Lepoglavi 1945. godine. **Antun Matečić** rođen po ocu Viktoru i majci Agati u Samoboru 1918. godine nije ubijen od ustaša u Jasenovcu 1945. godine, već je umro u Zagrebu 1945. godine. Na temelju izvora podataka kojima se JUSP koristio za njega vidi se kako je Antun Matečić još jedan dobar primjer kvalitete istraživanja na projektu Dotrščina. **Nikola Skorup** rođen po ocu Nikoli i majci Iki u Ričicama 1904. godine nije ubijen od ustaša u Staroj Gradiški 1944. godine, već je umro 1948. godine u Slavonskome Brodu. **Anka Malešević** rođena po ocu Savi i majci Danici u Pakracu 1917. godine, nije ubijena 1944. godine u Staroj Gradiški, već je umrla u Pakracu 1944. godine. U jasenovačkom popisu još dvije Anke Malešević vrlo sličnih godina rođenja – onoj iz Siska rođenoj 1916. godine nije poznato ime oca, a onoj rođenoj navodno 1922. godine kod koje je poznato ime oca istovremeno nije poznato mjesto rođenja što je tipično za srpske „popisnice za utvrđivanje istine“ (AOISV) iz 2008. godine. **Antun Hroch** rođen po ocu Josipu i majci Veroniki u Uljaniku 1911.

godine nije ubijen od ustaša u Jasenovcu 1945. godine, već je umro u Lepoglavi 1945. godine. I on je kao jasenovačka žrtva također „otkriven“ od istraživača s projekta Dotrščina, a sve je „potvrđeno“ Melita Švob. I u ovome slučaju je grozničava potraga za novim žrtvama opetovano završila fijaskom. **Konrad Fink** rođen po ocu Aleksandru i majci Alojziji u Preseci 1906. godine nije ubijen od ustaša u Staroj Gradiški u Ćelijama smrti 1942. godine, već je umro u Zagrebu 1947. godine. I Konrad Fink također je nađen i obrađen od istraživača s projekta Dotrščina. **Branko Jerić** rođen po ocu Milošu (JUSP ne navodi ime oca) i majci Savki u Gornjim Podgradcima 1936. godine nije ubijen od ustaša u Jasenovcu, već je umro u Zagrebu 1993. godine. U jasenovačkom popisu i inačica Branka Jerića iz istoga sela rođenoga 1930. godine i također bez imena oca. U oba slučaja jedan od izvora je Lukićeva knjiga *Bili su samo deca, Jasenovac – grobница 19.432 devojčice i dečaka*. **Petar Grubor** rođen po ocu Stevanu i majci Klementini u Splitu 1930. godine nije poginuo od ustaša u Staroj Gradiški 1945. godine, već je umro u Bjelovaru 1945. godine. **Ivan Habrić** rođen ocu Andriji i majci Kati u Zagrebu 1917. godine nije ubijen od ustaša u Jasenovcu, već je umro u Lepoglavi 1945. godine. Ni Ivo Habrić nije izbjegao oštromnost istraživača s projekta Dotrščina. **Ivo Prodanović** rođen po ocu Stevi i majci Katarini u Zagrebu 1922. godine nije ubijen od ustaša u Staroj Gradiški 1944. godine, već je umro u Zagrebu 1947. godine. **Stana Radonić** rođena po ocu Stevanu (JUSP kao ime oca navodi Stanko, ali uz oznaku da je to nepouzdani podatak) i majci Juli u Busnovima 1932. godine nije ubijena od ustaša u Jasenovcu 1942. godine, već je umrla u Busnovima 1960. godine. Više podataka dostupno je na adresi <http://croatiaredireviva.com/jasenovac-materijali/>.

Ako se žele sprječiti novi vukovari kako u stvarnom tako i u prenesenome značenju, više je nego nužno da se što prije započne rješavati problem masovne prijevare jasenovačkoga popisa koji ne samo da je širio laži i stvara zlu krv, već to čini i dalje i time predstavlja značajni i opasni problem.